

[Annelise Gotfredsen]

de. Jeg synes, at ministeren har handlet korrekt, og at der ikke er basis for at støtte SF's forslag om at stoppe byggeriet.

Jeg vil også takke ministeren for det engagerede indlæg, hun kom med. Vi er alle sammen noget engagerede i denne sag. Det er, fordi fremtiden for Det kgl. Teater ligger os meget på hjerte. Vi føler også med de personalegrupper, der har haft vanskelige forhold, og som under ombygningen også har vanskelige forhold, og vi erkender, at der muligvis har været misforståelser og forvirring i hele dette meget udviklede forhandlingsforløb.

Jeg vil kun sige om ombygningsperioden, at jeg håber, at vi kan have tillid til, at ledelse og medarbejdergrupper også i den periode, der strækker sig over nogle år, vil formå trods de vanskelige forhold at frembringe produktioner, så vi kan bevare det renommé, vor nationalscene har.

Mette Madsen (V):

For det folketingsflertal, der i juni 1981 stemte for at modernisere Det kgl. Teater, var det en uomgængelig betingelse, at de forældede reglementer og overenskomster – jeg tror, at det egentlig var Niels Matthiasen, der var far til det udtryk, men det var det, vi brugte hele tiden – blev genforhandlet med en mere smidig og økonomisk rationel arbejdsgang til følge. Denne betingelse mener vi må være opfyldt, når de 2 ministre, der har ført forhandlingerne med de forskellige personalegrupper, nemlig kulturministeren og finansministeren, udtrykker sig så klart, som det fremgår af kulturudvalgsbilag 107, der er et referat til folketingets kulturudvalg fra kulturministeren af den orientering, hun har givet finansudvalget i forbindelse med aktstykkerne til ombygningen. Jeg henviser også til kulturministerens svar på de uddybende spørgsmål fra kulturudvalget om aftalerne med det tekniske personale – det er bilag 139.

Baggrunden for, at der blev stillet disse betingelser, var, at vi alle sammen vidste, at Det kgl. Teaters problemer ikke bare var bygningsmæssige. Vi kender alle de mange eksempler, der har været fremme om de u hensigtsmæssige følger af de forældede systemer; jeg skal ikke komme nærmere ind på dem i dag. Vi ved også, at som arbejdsplads er huset i øjeblikket meget tidkrævende og

belastende. Sætstykker og bagtæpper må bæres op og ned ad trapper og slidsker, og enhver kan forestille sig den belastning, der hviler på den nederste mands skuldre, når et bagtæppe på 18 meter og flere hundrede kilo skal transporteres på denne måde. Det var disse og mange andre ulemper, f.eks. manglende prøverum og værksteder, dårlige garderobeforhold og andre manglende faciliteter, folketingsflertallet ville rette op på.

Vi vedtog loven om ombygning af Gamle Scene i den hensigt, at vi i første omgang fik Gamle Scenes bagland moderniseret, og at vi, selv om tilskuerrummet ikke skal røres – det skal det ikke, for det er et af de smukkeste teaterilskuerrum i verden – foran scenen også fik nogle ting med. Vi får en bedre orkestergrav, og prosceniet bliver trukket frem, så publikum vil kunne høre bedre, for en af ankerne gennem mange år har været, at man har hørt for dårligt i Det kgl. Teater. Vi får også ved ombygningen skabt bedre forhold for handicappede – det synes jeg er meget vigtigt – og vi får skabt bedre forhold for TV-transmissioner.

Jeg har nævnt disse ting, fordi jeg egentlig synes, at hensynet til publikum er forsvundet en lille smule i al den debat, der har været om denne ombygning. Vi må ikke glemme, at det først og fremmest er for at skabe det bedst mulige teater for publikum, vi skal opretholde vores nationalscene og vi skal bygge om.

Der har da heller ikke under det udvalgsarbejde, vi gik ind i, én eneste gang været protesteret fra personalegrupper over for kulturudvalget eller tilsynsrådet. I tilsynsrådet har vi ledelsens ord for, at de ønsker, der i projekteringsfasen er fremført af de forskellige personalegrupper, er blevet imødekommet i så høj grad, som det har været muligt inden for de økonomiske og bygningsmæssige rammer. Heller ikke da det første aktstykke gik til finansudvalget i 1982, hørte folketinget noget fra personalegrupperne. Det var derfor helt nyt for mig, da kapellets formand i sit indlæg i Berlingske Tidende den 23. februar 1983 skrev:

»Vi har utallige gange gjort opmærksom på, at det er det forkerte teater, der ombygges.«

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at ingen af disse indvendinger gennem hele sagens lange forløb har været adresseret til lov-